

Digitaliseret af / Digitised by

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
THE ROYAL LIBRARY

København / Copenhagen

Titel: Solidaritet : VS uddelingsavis om fredskampen

Ophav:

Ressourcetype:

Ressourcetype:

Oprindelsesdato: 1983

Emne:Partiprogram, partiprogrammer, program

Opstilling: DA-småtryk. Politik 4

Relateret:

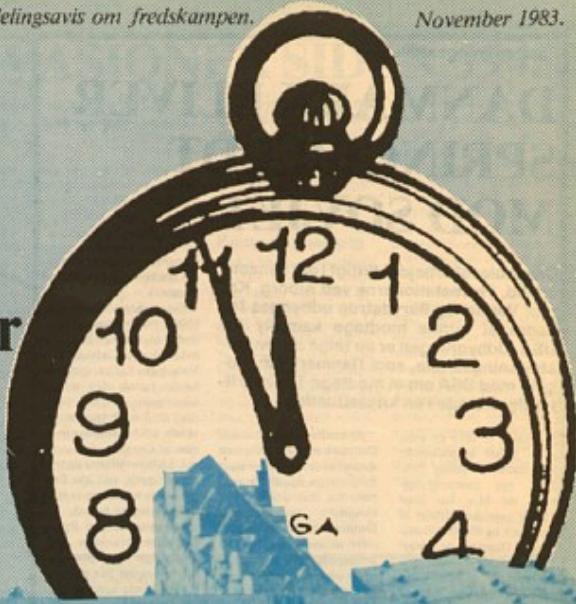
Relateret:

SOLIDARITET

VS Uddelingsavis om fredskampen.

November 1983.

- efter 12 er der
også en kamp

Gi' raketmodstanden faglig styrke HOLD FAGLIGT MØDE D. 22.11.!

"Magtfulde mænd i vesten har besluttet, at opstillingen af Pershing-II raketter i Vesttyskland er vigtigere end reduktion af sovjetiske SS-20 raketter," sagde Willy Brandt, formand for det vesttyske socialdemokrati, til en hundredetusindstalig fredsdemonstration d. 22. oktober i Bonn. Præcis en måned efter er Willy Brandts ord blevet til virkelighed: d. 22. november begynder opstillingen af Pershing-II raketter i Vesttyskland; og for få dage siden begyndte også opstillingen af kryds-raketter i England.

Slaget er ikke tabt endnu. Over hele Vesteuropa demonstrerer hundredetusinder mod NATO-raketterne og mange steder i Vesteuropa organiseres der strejker på 5-15 min. mod raketterne. LO's opfordring til "generalstrejke" d. 22. november skal følges, men strejken må gentages og udvides til den giver resultater. Folketinget skal sige helt nej til NATO's raketter. - Også selv om der ikke er nået et forhandlingsresultat i Geneve.

De 572 betyder ikke kun flere atomvåben til Europa. Deres hidtil usete præcision og hurtighed skal gøre det muligt for USA at vinde en atomkrig og "begrense" den til Europa. Arbejderklassen må bruge sin styrke til at stoppe denne udvikling. Arbejderklassen kan sætte magt bag fredsbevægelsens krav gennem strejker og blokader. De 5 minutter er en vigtig begyndelse og skal blive startskudet til, at arbejderklassen kæmper aktivt for freden - både i ord og handling.

Hvis kampen mod de 572 og oprustningen i det hele taget skal lykkes, må freds- og fagbevægelse samarbejde internationale om aktioner, f.eks. punktvise strejker i Vesteuropa på samme tid. Det faglige fredsarbejde må også sige nej til militærproduktion. Og det er især vigtigt nu, hvor den borgerlige

regering satser på eget militærindustri.

De 572 er kun toppen af isbjærgen. Andre atomvåben som f.eks. MX, Trident II, nye nervegasser og nye generationer af "almindelige" våben er under produktion og opstilling af USA og NATO. Denne faretruende udvikling gør det nødvendigt, at fredsarbejdet vender sig mod oprustningen i sin helhed - mod alle sider af oprustningen og militarismen, både i øst og vest. Og her er kampen mod NATO central. NATO-medlemskabet har gjort Danmark til en bevidstlært støtte for USA's farlige politik. Ansvaret herfor hviler tungt på både de borgerlige og socialdemokratiet. Den seneste debat i folketingsd. 10. november viste, at socialdemokratiet trods sin uvilje mod de 572, ikke er rede til at bryde med NATOs atompolitik. Socialdemokratiet vil ikke støtte, at Danmark skal være uden atomvåben både i freds-, krise- og krigstid.

NATO har inddraget Danmark mere og mere i oprustningen. Det gælder de 572 atomraketter, forstærkningsaftaler og mange andre forhold: Gennem NATO forsøger USA at få opbakning til sin undertrykkelse i bl.a. Mellemamerika, og i Grønland bygges der kommunikationsudstyr til støtte for USA's strategiske bombefly.

Danmark må ud af NATO - for NATO truer befolkningernes sikkerhed. UDEN for NATO vil der være langt bedre mulighed for at føre en selvstændig politik. En politik, der lægger vægt på nedrustning og støtte til befrielseskampene i den 3. verden.

Løsningen af Danmark skal ikke ses isoleret men som en del af den samlede sociale kamp for socialismen. Det skal være et bidrag til oplosningen af de to militærbløkke i Europa, NATO og Warszawapagten.

Forstærkningsaftalerne:

DANMARK BLIVER SPRINGBRÆDT MOD SOVJET

Der er blevet arbejdet flittigt i det seneste års tid. Flyvestationerne ved Ålborg, Kastrup, Vandel og Skrydstrup udbygges for bedre at kunne modtage kampfly fra USA. Udbygningen er en følge af den forstærkningsaftale, som Danmark har indgået med USA om at modtage 5 eskadriller fly allerede i en krisesituation.

Flyaftalen er ikke en enlig svale. Sidst er godkendt den danske regering NATO's nye forstærkningsplan, der bl.a. har afsat 13.000 engelske soldater til Danmark og 40.000 US-mariner til Danmark og Norge. Modtagelsen af disse forstærkninger indolves med jævne mellemrum.

Forstærkningsaftalerne gør Danmark til et endnu mere snidigt instrument for NATO's og USA's politik. Aftalerne passer som fod i høje til USA's nye aggressive kurs: USA kan på dansk område optrappe en konflikt med Sovjet i en ikke nærmere bestemt krisesituation.

At kredse i USA tiltænker Danmark en vigtig rolle som springbrædt for angreb mod Sovjet, siges liged i en rapport fra den amerikanske kongres' budgetkontor: Danmark er "strategisk placeret til støtte for NATO-hæftangrebs med de vigtige sovjetiske værfører i Østeuropa". (Zakheim-rapporten s. 22)

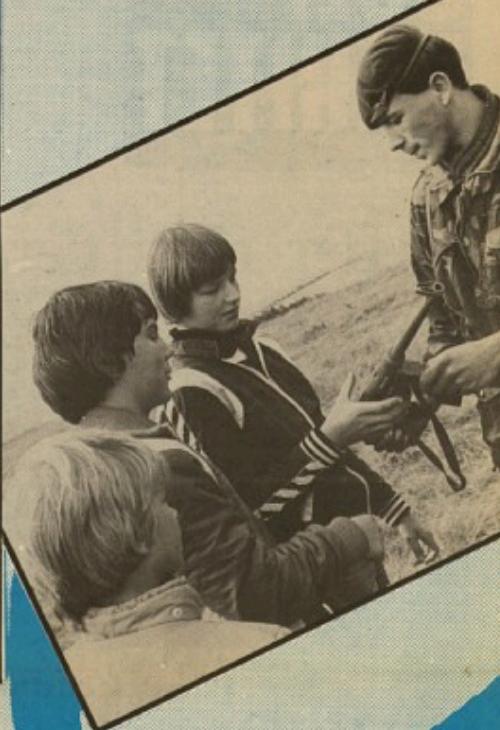
A-våben til Danmark

Forstærkningsaftalerne kaster også en sort skygge på Danmarks atompolitik. Både socialdemokratiske og borgerlige regeringer har hævdet, at det er den danske

regering, som bestemmer, om der kommer A-våben til Danmark.

Det modsiges imidlertid af USA's tidligere udenrigsminister Alexander Haig. For nylig blev det afsløret, at Haig, mens han var minister, havde fortalt den norske udenrigsminister, at US-mariner aldrig medbringer atomvåben. USA's militære invasion af Grenada viste også, at USA ikke nødfuldt sig med sine allerede, end ikke England, selv om Grenada er en tidligere britisk koloni.

Garanter for, at fly- og troppeforstærkninger ikke medbringer atomvåben, kan ligge et meget lille sted. Og atomvåbenene kan nu komme allerede i en krisesituation. - Nogen der utvilsomt vil oprappe en krise mellem USA og Sovjet yderligere. Derfor må forstærkningsaftalerne væk. I stedet skal vi arbejde for, at Danmark ikke får atomvåben. - Hverken i fredstid, krisetid eller krigstid.

Sovjets svar:

NYE ATOMRAKETTER I ØSTEUROPA

Folgerne af de 572 er også skæret un-dertykkelse i Østeuropa.

"Warszawapartens medlemmer vil i slutningen af dret træffe en beslutning om at opstille SS-20'er i de allierede socialistiske lande, som f.eks. Ungarn, som et svar på NATO's dobbeltstyring. Hvis det sker, vil vores land automatisk blive et mål for Pershing II raketter.

Lad os vide, at vi ikke ønsker atomvåben eller nogen andet instrument eller institution, der tjener atomvåben, i vores nærhed."

Oprfordringen kommer fra den uofficielle Fredsgruppe for Dialog i Ungarn. Ligesom andre uofficielle freds- og borgerrettighedsgrupper i Sovjet og Østeuropa, er de bange for Sovjets svar på NATO's opstilling af de 572 atomraketter. Det

gælder f.eks. Charter 77 i Tjekkoslovakiet. Moikva-gruppen til Skabelse af Tillid og Komiteen for Samfundsmodstand i Polen.

Sovjet vil opstille nye langtrækende atomraketter i Østeuropa, og det er en afgørende ny og farlig situation. I forvejen har Sovjet store konventionelle styrker i Østeuropa, men hidtil har Sovjet holdt sine SS-20 raketter inden for egne grænser. Der har kun været opstillet kortrækende atomraketter i Østeuropa indtil nu. Nu skal der opstilles atomraketter med en rækkevidde på 500-4.000 km. Nogen der vil gøre de forskellige forslag til atomvåbenfri zoner i Europa endnu vanskeligere at gennemføre.

Opsætningen betyder også,

at den indre kontrol med befolkningen skæres. Ligesom i vesten kræver den øgede oprustning, at befolkningen skal "yde ofre". Og protester mod oprustningen mades med politi og forbud. Den ungarske Fredsgruppe for Dialog måtte her i efterret oploose sig selv midlertidigt p.g.a. myndighedernes skærpede kurs. Charter 77 i Tjekkoslovakiet er lovet lange fængselsstrafte, hvis de protesterer mod de sovjetiske raketter. Trods den håde kurs, udsendte Charter 77 sidste mandag et brev, hvori de stårte de vesteuropæiske fredsbevægelser krav om nedrustning både i øst og vest og krav stop for konfrontation mellem øst og vest. Fredsarbejdet fortsætter. - Bløde i øst og vest.

100 INVASIONER SIDEN 1945

Fredsarbejde er også at støtte folkelige befrielse i ulande, og bekæmpe imperialismen.

Den caribiske ø, Grenada, blev i oktober invaderet af USA. 6.000 marinesoldater gik i land på den lille ø med godt 100.000 indbyggere – invaderet stærer til, at 300.000 soldater invaderer Danmark.

Med denne invasion er USA ved at komme sig over sit "Vietnamsyndrom": USA havde ikke ikke invaderet i et land de sidste 10 år, men nu bruger Reagan USA's militære styrke til at sikre USA's politiske og økonomiske magt. På den ene side atomoprustning og på den anden side brug af militær i Mellomamerika, Mellemasien osv.

Grenada invasionen var en præballon. Næste gang står Nicaragua og El Salvador for skud. Selvom Grenada

da invasionen nok mødte en del international modstand, var til gengæld modstanden i selve USA meget ringe. Grunden til at USA ikke allerede er gået igang med en invasion af Nicaragua er, at denne aktion ikke kan laves som en hurtig lille aktion som tilfældet var med Grenada. Ligesom spørgerne er, om Cuba vil se passiv til, og hvad så med Sovjet?

Denne slags regionale konflikter kan lyhurigt bredse sig til en global konflikt, og også involvere brugen af atomvåben. Derfor er der en øjne sammenhæng mellem den 3. verdens undertrykkelse, og diskussionerne om atomoprustning og -raketter netop nu i Vest-europa. Det er overvejende sandhedsdig, at en konflikt i

den 3. verden vil være den kæmpede, som udviser brugen af atomvåben. Derfor drejer fredsarbejdet i Danmark sig også om, at støtte kampen for selvstændighed i f.eks. Mellomamerika og andre konfliktfyldte steder.

Konventionel krig

USA's invasion af Grenada er ikke enestående. Sidst 1945 har der været godt 100 større invasioner. Heraf tegner USA, England, Portugal og Frankrig sig for ca. 75 – og Sovjet sig for 7. Det er altså de samme stormagter, som har atomvåbenene, der også er inblandet i krige med konventionelle våben.

Disse våben bedragtliggør stadig langt flere ressourcer end atomvåbenene, og bruges til at fastholde økonomisk underudvikling til gavn for kapitalister og handelsklasser i den vestlige verden. Denne verden "gavmild-

bed" i form af ulandsbistand er i denne forbindelse hyklerisk. F.eks. udgør ulandsbistanden kun 5-6% af de samlede militærudgifter (som er ca. 4.400 milliarder kr. årlig).

75% af den samlede væbnehandel går i dag til ulande, ofte til støtte for brutale militærregimer, som garanterer de imperialistiske interesser i landene.

Fredsarbejde er også at være med til at stoppe de fredsbevægelser i den 3. verden, som ønsker at løsne sig fra dette imperialistiske system. Fredsarbejde er således også at deltage i det solidaritetsarbejde, som støtter genopbygningen af Nicaragua, og forsøger at forhindre en USA invasion i Mellomamerika.

Hans Peter

OPRUSTNING ØGER ARBEJDSLØSHEDEN

Fleire jobs?

Dansk væbenindustri har kronede dage. "F-16-produktionen har givet dansk industri et lift," jubler Berlingske Tidende. F-16 flyene har stilles så store krav til kvalitet og ny teknik, at de firmaer, der producerer til F-16, har større muligheder for at blive på markedet.

Det politiske klima er til gavn for væbenindustrien og dens profitter. Den borgerlige regering omstigning på forsvarsbudgettet. Hensigten er, at forsvarsbudgettet skal fredes, pengene henter regeringen gennem de omfattende nedskæringer, der rammer den arbejdende del af befolkningen. Konsekvensen af de sidste års nedskæringspolitik illustreres klart, når direktøren for Quízau, Sønderborg, som har del i F-16 ordren, udtaler:

"Quízau leverede inden flyordren af at fremstille hospitalsvæsby, men det er en produktion, der er faldet fuldstændigt bort, da der jo ikke for tiden bygges hospitaler. Vi har fået en teknologi, der siger spør til andre. Der findes i dag ikke en flyfabrik, som ikke er interesseret i at tale med os."

Metal for væbenproduktion?

Alle verdens våben bliver produceret af metalarbejdere. Den kendsgøring betyder, at Metalforbundene ved hjælpelige lejligheder erkänner, at de gerne ser den militære produktion omstillet til civil. "Hvis det er muligt, og politikerne vil."

Denne holdning findes ikke i Dansk Metalarbejderforbund, daglige arbejdere.

Her er set skjult tilfredshed,

når NATO placerer ordrer,

f.eks. F-16 flyene. Skal vi

ha' våben og føresvar, så kan

det ligé så godt komme be-

skæftelsen til gode, lyder det fra Metalstoppen.

Bag Metals holdning ligger en opslutning bag til NATO. Det er ingen tilfældighed, at Steffen Møller, Proben Bengtson, redaktør for Metal, og forbundssekretær Alex Hansen underskriver i 1980 en rapport, der konkluderer, at oprustning truer beskæftigelser. Bl.a. anvender væbenindustrien højteknologi, og det spærre arbejdskraft. Hvis den samme kapital var anvendt til civile formål, kunne mindst det dobbelte komme i arbejde.

Oger kontrol

F-16 produktionen betyder, at antimilitaristisk indstillede arbejdere kan nægtes ansettelse i den del af virksomheden, hvor militær produktion foregår. Arbejdsgivere og efterretningsvæsenet indhenter oplysninger om den arbejdsgivendes personlige og politiske forhold. Metal har ikke noget ved det, og ønskender dermed sortlistning og svækkelse af en faglig aktiv linje indenfor væbenindustrien.

Linde og Jord&Beton

Arbejdsløsheden presser arbejdspladser til at gå med til krigsproduktion. Helsingør Værft byggede tre skibe til

Iran. De var ikke, som påstået, til piligrimsrejser, men til troppetransporter. Og på Linde er det en offentlig hemmelighed, at de skibe, der bygges nu, er til USA's flåde.

NATO's oprustning vil presser flere arbejdere til militær produktion. 5 landingsbåde, der skal modtage NATOfly i krigstid, skal forsynes og forstærkes. Bygningsarbejdere vil stå overfor problemet og tvinges til at ta' arbejdet, samtidig med at der mangler boliger og daginstitutioner. Går en lempning af væbenloven igennem, sådå endnu flere metalarbejdere med problemet. Derfor må alle fagforeninger diskutere den stigende oprustning. Det drejer sig ikke kun om raketterne, men også om forstærkningsaftaler og væbenloven.

På den nyligt afholdte generalforsamling i Jord&Beton, København, blev der rejst en diskussion om, hvorvidt fagforeningens medlemmer skal deltage i arbejdet ved militære installationer. Denne diskussion er vigtig, og ikke mindst, hvad der skal gøres for at undgå anlægsarbejderne og anvisningen til dem.

Ta' del i fredskampen, også i andre lande kæmpes der for freden

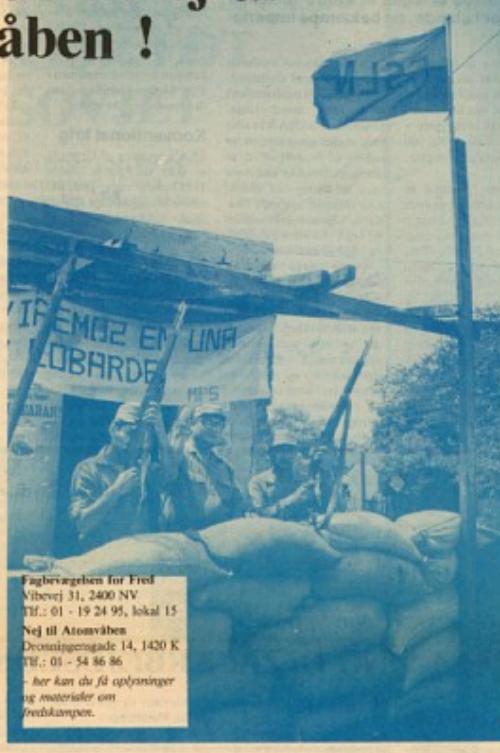
Bliv aktiv i Nej til Atomvåben !

"Det er vigtigt, at flere LO-medlemmer kommer med i fredskampen. Og hvis fredskampen skal blive en varig del af det faglige arbejde, er det vigtigt at der bliver dannet lokale fredsgrupper på arbejdspladserne," siger Lars Vesterlykke fra Nej til Atomvåben i Århus. Lars har i den senere tid været med til at starte en faglig gruppe op i Nej til Atomvåben. Gruppen, der kaldes kontaktruppen, holder til i Århus.

"Vi støtter aktivt op om LO's strejke på 5 minutter og deler løbesedder ud på dagen. Heri opfordrer vi folk til at slutte 5 minutters strejken, og vi opfordrer arbejdspladserne til at erklares sig atomvåbenfri under møtoet: Det redder dig ikke, men det viser du siger nej."

"Samtidig fortæller vi om flere amerikanske underselskaber, der klarer viser, at militærproduktion ikke skaber arbejde. Tvertimod vil den samme sum penge investeret i civil produktion skabe flere arbejdspladser."

"På længere sigt er det nok nødvendigt at udvide de 5 minutters strejke, hvis der skal opnås resultater. Men i første omgang støtter vi 5-minutters-strejken," slutter Lars Vesterlykke fra Nej-kontaktruppen i Århus.

Fagbevægelsen for Fred
Vibesvej 31, 2400 NV
Tlf.: 01 - 19 24 95, lokal 15
Nej til Atomvåben
Dronningensgade 14, 1420 K
Tlf.: 01 - 54 86 86
- her kan du få oplysninger
og materiale om
fredskampen.

OGSÅ I TYSKLAND KÆMPES FOR FREDEN

"De får os ikke til at sælle med raketter!" - sådann sagde besætningen på det vesttyske containerskib "Alemannia", da de fandt ud af, at de skulle transportere Pershing 2 dele fra USA til Vesttyskland. Forinden var to tilidsfolk og kaptenen blevet fyret, fordi de var medunderskrivere på en appel til de offentligt ansatte fagforening - OETV, om at nægte lastning, losning og transport af raketter.

Trots fyringen fastholdt besætningen afvisningen og såvel i USA som ved ankomsten i Hamburg blev de bakket op af fredsbevægelsen i de to lande ved demonstrationer og sympatismeder.

Selvom Alemannia-aktionen foreløbig er enkeltsætende, er den alligevel enorm betydningsfuld, fordi den viser et vigtigt kampmøddel imod oprustningen. Som et af besætningmedlemmerne sagde til et sympatimøde ved Alemannia ankomst i Hamburg: "Raketterne kan ikke stationeres, hvis sovfoklene ikke transporterer dem, hvis havnearbejdere ikke losser dem, og hvis bygningsarbejdere ikke lægger fundamenterne til dem!"

Men Alemannia's besætning er ikke de eneste i den tyske arbejderklasse, som reagerer imod oprustningen. På mange arbejdspladser og i fagforeninger er der freds-

grupper. Der er blevet holdt flere store faglige konferencer om kampen mod oprustningen. Som det første land var der den 5. oktober en "5 min."s" advarselsstrejke". Og da værftarbejderne i Hamburg havde besat det lukningstruede HDW-værft, afdystede de at være med til militærproduktion.

I den tyske fredsbevægelse fredluge i oktober var der også en "arbejdspudsdag" d. 19. okt. På mange industriarbejdspladser var der arbejdsmøde/flaggelejr i 1 times varighed.

1-times aktionens breddte viste sig bla. ved, at håndværkere ved hjælp af trafiklysene fik trafikken i den indre by i Hamburg til at gå i stil imens.

Arbejdsmøde/flaggelejrerne blev brugt til at diskutere kampen mod raketterne. Fagbevægelsens holdning blev kritiseret mange steder fra, og der blev rejst krav om, at de faglige organisationer tager endnu mere del i kampen mod oprustningen. Kravet fra baus blev også udtrykt gennem, at forskellige lokale faglige organisationer, bla. fra metalområdet og offentlige ansatte, udover arbejdsmøde/flaggelejr og diskussionerne på arbejdspladserne, tog initiativ til offentlige møder og sammenkomster omkring krigsfaren og kampen mod raketter og oprustning.

Fred os ikke for arbejds Kampen

LO's opfordring til medlemmerne om en "5-minutter i 12 strejke" den 22. november har fået bred opslutning i fagbevægelsens organisationer både indenfor LO's eget område, en også blandt de offentlige ansatte - Leks. FTF.

Men der skal mere til i kampen mod oprustningen! LO vil ikke ha' at raketkampen blænde sammen med indenrigspolitikken - "Denne fredskamp er ikke sammenblænde med andre spørgsmål vedrørende dansk indenrigspolitik eller vedrørende spørgsmål der kan have tilknytning til arbejdspladsen eller arbejdsgivermødparten!" Hvorfor ikke?

Samme kamp

LO's initiativ peger i den rigtige

retning - at arbejderklassen og de faglige organisationer har en central rolle i kampen mod oprustningen.

Derfor: *Gør som LO opfordrer til, men gør det bedre grundigt - hold fælgt mode til længere end 5 minutter* og diskuter kritiske midler der skal til, så krisemagasene virkelig kan markere det.

Fordi: LO's opfordring trods alt kun er et "advarselstexter", som selv skriver "arbejdstdansinger alese 15 minutter - hværen mere eller mindre!". Den er selv Dansk Arbejdsgiverforening med på, idet kun strejke udover 5 minutter vil blive indklaget for Arbejdssætten!

Oprustningsvævdet og den borgerlige krisepolitik bliver herhjemme og rundt i verden et en og samme sag. Havnearbejdernes kamp mod forringelser af arbejdsfællesskabslovgivningen var en trussel mod den borgerlige regerings liv. Hvis de har

arbejderne fået en langt større støtte og vundet mere end de gjorde var der stor sandsynlighed for, at den borgerlige regering var blevet valgt. Og derved var højrekonservativerne, som er mest indvillige i oprustning, blevet svækket betydeligt.

Hardy Hansen fra SID, og samtidig også "Fagbevægelsen for Fred", giver derfor kampen en gal retning med parollen: Hvad nyter seje i arbejds Kampen, hvis vi taber kampen for freden!

Det er samtidig dobbeltmorale, når Hardy Hansen stiller spørgsmålet om arbejds- og fredskampen.

Det er at dække for manglende politisk vilje til at motibilere medlemmerne til resultater i arbejds Kampen. Tvertimod SID's top modarbejdede dens egne medlemmer - havnearbejdernes.

Derfor kan der ikke laves en kunstig adskillelse mellem hvad arbejdere og fagbevægelse skal kæmpe for, og hvad vi kan overlade til politikerne i Folketinget. Som

f.eks. socialdemokratien Lasse Budtz, "fredskampen er et parlamentarisk spørgsmål og strejkevæbnet skal ikke bruges i denne kamp!"

Hvilken regering, borgerlig eller socialdemokratisk, der kan sidde en generalstrejke for freden overhoved. Arbejds Kampen er også et instrument til at bekæmpe oprustningen!

Nej til flere nederlag

De ville børre ikke varse overenskomstkonflikten for medlemmerne på trods af det klare NEJ-flettel til overenskomstresultatet.

Socialdemokratiet har nu i over et år fredet den borgerlige regering, som de selv gav magten. Senest ville de ikke være med til at vælte regeringen på en rakettlagsorden.

LO og fagbevægelsen valtede ikke regeringen under overenskomstkampen i år. Tvertimod accepterede de 4%-lønrammen. Medlemmerne bedste våben: En varset stortrækje, blev brugt som en trussel mod medlem-

merne. Den ville temme strejkekasserne uden resultat - sagde LO-toppen. Men er det ikke netop for at bruge strejkevæbnet, vi spinder og sparer til strejkekasserne?? LO har nu travlt med at forare det danske erhvervsfrit 200 millioner kroner af vores penge gennem Dansk Erhvervsinvestering A/S!

Her er det tyke LO-DGB mere på højde med medlemmerne. Som det kommende hovedkrav til overenskomsten har de 35-timer med fuld lønkompenstation og "de vil bruge strejkevæbnet" og "temme strejkekasserne" som formanden for LG. Metall udaler: "Vi har 1,8 milliarder i kaosen og vi vil bruge dem!"

Vælt regeringen

LO er nu blevet presset til

*Udgiver:
VS Faglige Landshudvalg og
VS Anniliforvareriske Udvælg
Studiegruppe 24, 1435 K
Tlf. 01 - 13 48 44, kl. 13-17*

*Tryk: Avistrykkeriet ApS.
Sats: Bestes Fotofoto og
Solidaritet
Ansvarshavende redaktør:
Michael Gad*

For oplysninger om ophavsret og brugerrettigheder, se venligst www.kb.dk

For information on copyright and user rights, please consult www.kb.dk